

מִשֶּׁה מִן טוֹרָא, וְהוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִיתָא כָּל
הָהוּא יוֹמָא. וְכַדִּין אֲתִדְבֵּק מִלְּפָא בְּמִטְרוֹנִיתָא.
כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר, וְאַחֲרֵי כֵן תָּבוֹא אֵלֶיָּה וּבְעֵלְתָּהּ
וְהִיתָה לָּךְ לְאִשָּׁה.

וְגִזְרוּ קְיִימָא עִם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּלֹא
יִפְלַחוּן עוֹד פּוֹלְחֵן נּוֹכְרָאָה. כְּמָה דְּאַתְּ
אָמַר (שמות לד י) הִנֵּה אֲנֹכִי כוֹרֵת בְּרִית נֶגֶד כָּל
עַמֶּךָ וְגו'. וְכַתִּיב (שם יז) תִּמְן, אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא
תַעֲשֶׂה לָּךְ. וְעַל דָּא וּמְכוֹר לֹא תִמְכְּרֶנָּה בַּכֶּסֶף,
לֹא תִשְׁקֹר בְּנִשְׁמָתָהּ, בְּגִין דְּחִלּוֹן דְּכֶסֶף. כְּמָה
דְּאַתְּ אָמַר, (שם כ כג) לֹא תַעֲשֹׂן אִתִּי אֱלֹהֵי כֶסֶף
וְאֱלֹהֵי זָהָב לֹא תַעֲשֹׂו לָכֶם.

וּבְאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִזְר
עֲלֵיהוֹן תַּעֲנִיתָא בְּיוֹמָא דִּין. דְּכַתִּיב, (ויקרא
כג כט) כִּי כָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תַעֲנֶה בַּעֲצָם הַיּוֹם
הַזֶּה וְנִכְרְתָה מֵעַמֶּיהָ. בְּגִין דִּיתְכַּפֵּר לְהוֹן כָּל
חוֹבֵיהוֹן. דְּכַתִּיב, (שם טו ל) כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר
עֲלֵיכֶם לְטָהָר אֶתְכֶם מִכָּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה'
תִּטְהָרוּ. עַד כָּאן. (דף עב ע"ב).

מִדְּרַשׁ הַנֶּעֱלָם

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, נִפְשָׁא, דְּהִיא מִשְׁפָּעָא
דִּיסוּדָא עֵילְאָה, כַּד אִיהִי חֲבַת, אֲשָׁא
דְּלֵעִילָא שְׁלֵטָא עֲלֶיהָ. זִינָא בְּזִיגְיָהּ. וּבְגוּפָא
שְׁלֵטָא אֲשָׁא דְלָרַע. וְשְׁלֵמָא עַל כָּל יִשְׂרָאֵל.
וּבְמֵאן דְּאָמַר, דְּמֵאן דְּאֵזִיל מֵהֵאֵל עֲלֵמָא בְּלֹא
בְּנִין, דְּאַתִּי זִימְנָא אַחֲרִיתִי לְעֵלְמָא הָדִין,
אָמַר קְשׁוּט.

וְעוֹד. אֵינּוּן חֲיִיבֵיא דְּשִׁאטִּין בְּאִוִּירָא, עַד
דְּמִרְצוֹ חוֹבֵייהוּ, וּבְתֵר נִכְנָסִין פְּעַם
שְׁנֵיָּה בַּגּוּף, כְּדִי לְצַרְף אוֹתוֹ, וְאִם יִצְדֵּק, שׁוֹב
אֵינּוּ נִכְנָס פְּעַם אַחֲרָת. וְאִם לֹא, פְּעַם
שְׁלִישִׁית. שְׁנַאֲמַר, (איוב לג כט) הֵן כָּל אֱלֹהִים יַפְעֵל
אֵל פְּעַמִּים שְׁלוֹשׁ עִם גָּבֵר. וְאִם חֵס וְשְׁלוֹם

הַזְמַן הַהוּא, עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים
שְׂרִיד מִשֶּׁה מִהֶהָר, וְהִיוּ יִשְׂרָאֵל
בְּתַעֲנִית כָּל הַיּוֹם הַהוּא. וְאִזּוּ נִדְבֵּק
הַמֶּלֶךְ בַּגְּבִירָה, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (דברים
כא) וְאַחֲרֵי כֵן תָּבוֹא אֵלֶיָּה וּבְעֵלְתָּהּ
וְהִיתָה לָּךְ לְאִשָּׁה.

וְכַרְתּוּ בְרִית עִם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא שְׁלֹא יַעֲבֹדוּ עוֹד עַבְדוּתָא זָרָה,
כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (שמות לד) הִנֵּה אֲנֹכִי
כוֹרֵת בְּרִית נֶגֶד כָּל עַמֶּךָ וְגו'.
וְכַתּוּב שָׁם (שם) אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא
תַעֲשֶׂה לָּךְ. וְעַל זֶה, וּמְכוֹר לֹא
תִמְכְּרֶנָּה בַּכֶּסֶף, אֵל תִּשְׁקֹר
בְּנִשְׁמָתָהּ בְּשִׁבִּיל אֱלֹהֵי כֶסֶף, כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר (שמות כ) לֹא תַעֲשֹׂן אִתִּי
אֱלֹהֵי כֶסֶף וְאֱלֹהֵי זָהָב לֹא תַעֲשֹׂו
לָכֶם.

אֲשֶׁרִי הֵם יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא גִזְר עֲלֵיהֶם תַּעֲנִית בַּיּוֹם הַזֶּה,
שְׁכַתּוּב (ויקרא כג) כִּי כָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר
לֹא תַעֲנֶה בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה
וְנִכְרְתָה מֵעַמֶּיהָ. כְּדִי שְׂיִתְכַּפְּרוּ
לָכֶם כָּל חַטֹּאתֵיכֶם. שְׁכַתּוּב (שם טו)
כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטָהָר
אֶתְכֶם מִכָּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה'
תִּטְהָרוּ. עַד כָּאן.

מִדְּרַשׁ הַנֶּעֱלָם

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הַנֶּפֶשׁ, שֶׁהִיא
מִשְׁפַּע הַיְסוּד הַעֲלִיּוֹן, כְּשֶׁהִיא
חוֹטֵאת, הָאֵם שְׁלֵמָעֵלָה שׁוֹלֵטֶת
עֲלֶיהָ. מִיָּן בְּמִינוֹ. וּבְגוּף שׁוֹלֵטֶת
הָאֵשׁ שְׁלֵמָטָה. וְשְׁלוֹם עַל כָּל
יִשְׂרָאֵל.

וּבִי שְׁאוּמַר, שְׁמִי שֶׁהוּלֵךְ מִן
הָעוֹלָם הַזֶּה בְּלִי בְּנִים, שְׁכָּא פְּעַם
אַחֲרָת לְעוֹלָם הַזֶּה - אָמַר אָמַת.
וְעוֹד, אוֹתָם הַרְשָׁעִים שְׁשֻׁטִים
בְּאִוִּיר, עַד שְׁמִרְצִים אֶת חֻטְאֵם,
וְאַחֲרֵי כֵן נִכְנָסִים פְּעַם שְׁנֵיָּה
לְגוּף, כְּדִי לְצַרְף אוֹתוֹ, וְאִם יִצְדֵּק,
שׁוֹב אֵינּוּ נִכְנָס פְּעַם אַחֲרָת. וְאִם
לֹא - פְּעַם שְׁלִישִׁית, שְׁנַאֲמַר (איוב
גא) הֵן כָּל אֱלֹהִים יַפְעֵל אֵל פְּעַמִּים

שלוש עם גבר. ואם חס ושלום לא יצדק באלו השלשה פעמים, שוב אין לו תקנה, וזהו הכרת תפלת. ועל דא בעי בר נש לאזדהרא בנפשיה, דילמא אתא זימנא אחרא.

ואית לנא ראיה מנדב ואביהוא, כדכתיבנא, דמיתו פלגי גופא (הו' בגין) דלא אנסיכו. ועוד אית לנא סמך, מענן יבמה יבא עליה. בגין דלא ישתרש זרעיה, ולא יצטרף למיתי זימנא אחרא בגוף. ותו אוליפנא מאונן, דאמר הכתוב ביה, (בראשית לח ט) לבלתי נתן זרע לאחיו. ועוד ראיה אחרא, (רות ד יז) ילד בן לנעמי. וכי לנעמי ילד, והלא רות ילדתו? אלא ללמד, שזה עובד הוא היה מחלון, ומת בלא בנים (ויש אומרים מחלון לבדו היה).

ומשום כן תראה אדם צדיק ורע לו, אולי פעם אחרת בא לעולם, ולא היה כל כך צדיק, ומת בענין הזה, ולכן פעת, כשנכנס לעולם הזה, מנפה חטאו, וזהו צדיק ורע לו.

וכמו כן רשע וטוב לו, אולי בא פעם אחרת ומת בלי בנים, והיה צדיק ולא גמור, וכעת משלם לו מזכותו בעולם הזה. וזהו (הושע יד) כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו בהם.

וזהו שאמרנו, (שם) כי ישבו אחים יחדו. רבי יצחק אמר, כי ישבו אחים - שיפירו בלבם שהם אחים, כמו שנאמר (תהלים כט) וישב ה' מלך לעולם. במה שנודעים שהוא מלך על הכל.

ומת אחד מהם ובן אין לו (דברים כה), הרי אם היו לו בנים - לא צריך. רבי תנחום אמר רבי יוסי, יבמה יבא עליה - למה צריך? שלא למעט מהדמיון שכולל כל הדמיונות.

לא יצדק באלו השלשה פעמים, שוב אין לו תקנה, וזהו (במדבר טו לא) הכרת תפלת. ועל דא בעי בר נש לאזדהרא בנפשיה, דילמא אתא זימנא אחרא.

ואית לנא ראיה מנדב ואביהוא, כדכתיבנא, דמיתו פלגי גופא (הו' בגין) דלא אנסיכו. ועוד אית לנא סמך, מענן יבמה יבא עליה. בגין דלא ישתרש זרעיה, ולא יצטרף למיתי זימנא אחרא בגוף. ותו אוליפנא מאונן, דאמר הכתוב ביה, (בראשית לח ט) לבלתי נתן זרע לאחיו. ועוד ראיה אחרא, (רות ד יז) ילד בן לנעמי. וכי לנעמי ילד, והלא רות ילדתו? אלא ללמד, שזה עובד הוא היה מחלון, ומת בלא בנים (ויש אומרים מחלון לבדו היה).

ובגין כן תחמי, בר נש צדיק ורע לו. דילמא זימנא אחרייתי אתא לעלמא, ולא הוה זכאי כל כך, ומת בענין זה, וכדו השתא פד עאל להאי עלמא, מנפה חוביה, והדין הוא צדיק ורע לו.

וכמו כן רשע וטוב לו. דילמא אתא זימנא אחרא, ומת בלא בגין, והוה זכאי ולא גמור, והשתא משלם ליה מזכותיה בעלמא דין. ודא הוא (הושע יד י) כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו בהם.

והא דאמרן כי ישבו אחים יחדו. רבי יצחק אמר, כי ישבו אחים, שיפירו בלבם שהם אחים. כמה דאת אמר, (תהלים כט י) וישב ה' מלך לעולם. במה דאשתמודעין דהוא מלך על כולא.

ומת אחד מהם ובן אין לו, הא אם הו' ליה בגין, לא אצטרף. רבי תנחום אמר רבי יוסי, יבמה יבא עליה, למאי אצטרף. דלא לאמעוטי מדמיונא דכליל כל דמיונן.

רבי יצחק פתח, (קהלת ד) יש אחד ואין שני גם בן ואח אין לו. יש אחד - זהו אדם שנפטר מהעולם הזה חסר משוב, שהוא אחד, ואין לו זכות לעשות שני. שלמדנו, אמר רבי יצחק, זה מי שנפטר מן העולם הזה יחיד בלי שני, התמעט והתכלה מהדמיון שכולל כל הדמיונות.

טובים השנים מן האחד (שם), מה הטעם? משום שכתוב אשר יש להם שכר טוב בעמלם. אמר רבי יצחק, בא וראה, שכתב הפסוק (שם) כי אם יפלו האחד יקים את חברו, בדמיון ההוא. ואילו האחד שיפל - ואין שני להקימו. רבי יהודה שלח לו רבי אבא. אמר, אתם שעומדים לפני בעלי המשנה, מה הטעם יבמה יבא עליה להקים שם המת, ולא באשה אחרת?

שלח לו, (ירמיה ב) פרה למד מדבר באות נפשה שאפה רוח. התרגש רבי יהודה, ואמר, ודאי זהו סוד החכמה, ממשמע שכתוב שאפה רוח, רוח ממש.

וזה הולך כמו מה שאמר רבי יוסי, שכתוב (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קברים ובאו. ובאו ממש. אמר רבי יצחק, והדבר מתפרש במה שכתוב באות נפשה, שמשמע שאפלו ארוסה, ואפלו בעולה באות בתועלת הדבר הזה.

והיה הבכור אשר תלד יקום וכו' (דברים כה). ומה הטעם הבכור, ולא השני ולא השלישי? אמר רבי יודן, הבכור והראשון על כל פנים של מת הוא, ודעת שניהם בזיווג הראשון במת.

למדנו, אמר רבי יוסי, (שם) ועלתה יבמתו השערה אל

רבי יצחק פתח, (קהלת ד ח) יש אחד ואין שני גם בן ואח אין לו. יש אחד, דין הוא בר נש דיתפטר מעלמא הדין חסר מן טבתא, דהוא חד, ולית ליה זכותא למעבד תניין. דתניא, אמר רבי יצחק, האי מאן דאתפטר מן עלמא הדין יחיד בלא תניין, איתמעיט וישתיצי מדמיונא דכליל כל דמיונין.

טובים השנים מן האחד (שם ט). מאי טעמא, משום דכתיב אשר יש להם שכר טוב בעמלם. אמר רבי יצחק, תא חזי, דכתיב קרא, (שם י) כי אם יפלו האחד יקים את חברו, ביהוה דמיונא. ואילו האחד שיפול, ואין שני להקימו.

רבי יהודה שלח ליה לר' אבא, אמר, אתון דקיימתון קמי מאריהון דמתניתין, מאי טעמא יבמה יבא עליה להקים שם המת, ולא באשה אחרת.

שלח ליה, (ירמיה ב כד) פרה למד מדבר באות נפשה שאפה רוח. איתרגיש רבי יהודה, ואמר, ודאי דא היא רזא דחכמתא, משמע דאמר שאפה רוח, רוח ממש.

ואזלא הא כהאי דאמר רבי יוסי דכתיב, (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קברים ובאו. ובאו ממש. אמר רבי יצחק, ומתפרש מלה, במאי דכתיב, באות נפשה דמשמע דאפילו ארוסה, ואפילו בעולה אתיין בתועלתא דהאי מלה.

והיה הבכור אשר תלד יקום וכו'. ומאי טעמא הבכור, ולא השני ולא השלישי. אמר רבי יודן, הבכור והראשון על כל פנים של מת הוא, ודעתיהו דתרויהון בזיווגא קדמא במיתא.

תניא, אמר רבי יוסי, ועלתה יבמתו השערה אל הזקנים, האי מלה חוצפא

הזקנים - דבר זה נראה חצפה!
אמר רבי יהודה, חס ושלום שזו
חצפה, אלא להראות הטוב
שצריך לעשות עם המת, והוא
לא רוצה, ולפיכך עושים לו קלון
לפני כלם.

איזה קלון עושים לו? שכתוב
וירקה בפניו, להכלם בפני הכל,
אשר לא יבנה את בית אהיו.
והפסוק כותב, וירקה ואמרה
ככה כו', כמו שנאמר (במדבר יב)
ואביה ירק ירק בפניה הלא
תכלם.

רבי אבהו אמר רבי יוחנן, כעסה
(וירקה) רק, שנראה שהוא רק, ולא
מים, ולא שהתכסה בעפר.

האשה ההיא, שבאה לפני רבי
שמעון וזרקה רק, וראה בה
שאכלה באותה שעה, ולא היה
נראה רק, ולא נעשתה ביום
ההוא, ואחר כך נמלכו, והזדווגו
זה עם זה.

והאם רבי שמעון עשה כן? והרי
למדנו, אם נמלכו קדם שתעלה
לפני הדין - נאה! ומשהתירה
את נעלו לפני הדין - לא!

אמר רבי יהודה, שונה אותה
האשה, שטרם שעשו זה עם זה,
אלא שזרקה רק לראות, ולא היה
כשר, והלכו והזדווגו זה עם זה
אחר כך.

וחצצה נעלו, כמו שנאמר (הושע
ה) חלץ מהם. רבי יהודה אמר
רבי חייא, כתוב (שמות ג) אל תקרב
הלום של נעליך מעל רגליך, וכי
מנעל מטהר את המקום או
מטמא את המקום? אלא אמר
רבי אבא, מלמד שצנה לו הקדוש
ברוך הוא בדרך כבוד להתפרש
מאשתו מכל וכל. במשה כתוב
נעליך, וביהושע כתוב נעלך,
שלא יפרש מאשתו מכל וכל,
אלא לעתים מזומנים.

אתחזי. אמר רבי יהודה, חס ושלום דחוצפא
הוא, אלא לאתחזאה טיבו דבעינא למעבד
עם מיתא, ואיהו לא בעי, ולפיכך עבדית ליה
קלנא קמי כולא.

מאי קלנא עבדית ליה. דכתיב, וירקה בפניו,
להכלם בפני הכל, אשר לא יבנה את
בית אהיו. וקרא כתיב, וירקה ואמרה ככה
וכו'. כמה דאת אמר, (במדבר יב) ואביה ירק ירק
בפניה הלא תכלם.

רבי אבהו אמר ר' יוחנן, צהבה (וירקה) רוקא,
דמתחזי לכולא דאיהו רוקא, ולא מים, ולא
דאתפסי בעפרא.

ההיא איתתא, דאתת לקמיה דרבי שמעון,
ורמת רוקא, וחזי בה דאכלת בההיא
שעתא, ולא הוי מתחזי רוקא, ולא אתעבדת
ההוא יומא, ולבתר אמלכו ואזדווגו דא עם
דא.

ומי עביד ר' שמעון הכי, והתנן אי אמלכו
קודם דתסתלק קמי דיינא יאות,
ומדתשרי סיניה קמי דיינא לא.

אמר רבי יהודה, שאני ההיא איתתא, דעד
לא עבדו דא עם דא, אלא דארמית
רוקא למחזי, ולא הוה כשרא ואזלו ואזדווגו
דא עם דא לבתר.

וחצצה נעלו, כמה דאת אמר (הושע ה ח) חלץ
מהם. רבי יהודה אמר רבי חייא,
כתיב, (שמות ג ה) אל תקרב הלום של נעליך מעל
רגליך, וכי מנעל מטהר את המקום, או מטמא
את המקום. אלא אמר רבי אבא, מלמד שצנה
לו הקדוש ברוך הוא בדרך כבוד להתפרש
מאשתו מכל וכל. במשה כתיב נעליך,
וביהושע כתיב נעלך, (יהושע ה טו) שלא יתפרש
מאשתו מכל וכל, אלא לעתים מזומנים.

בִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלָיו. (שמות ג ה)
מָקוֹם יֵשׁ לָךְ בְּמַעְלֵה גְדוּלָּה מִשָּׁאֵר בְּנֵי
אָדָם, מִדְּרָגָה הַנִּקְרָאת קוֹדֶשׁ. וְעַל כֵּן נִצְטָוָה
לְהִתְפָּרֵשׁ מֵאֲשֵׁתוֹ בְּדֶרֶךְ נֶעֱל. אֵף כָּאֵן נָמִי הָאִי
נֶעֱל פְּרִישוֹת אִשָּׁה. (דף עג ע"א)

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, צְרִיף הָאָדָם לְבָטוּחַ בְּקוֹנוֹ,
וְלִיקַח אִשָּׁה, וְלִהְיוֹלִיד בָּנִים, שְׂלָא יִלָּךְ
עֲרִירִי לְעוֹלָם הַבָּא. דְּתַנן, מָאִי דְכָתִיב, (ויקרא כ
כא) עֲרִירִים יָמוּתוּ, דְּכָל מִי שֶׁאֵין לוֹ בָּנִים בְּעוֹלָם
הַזֶּה, הוּא כָּאֵלּוּ לֹא נִבְרָא וְלֹא הָיָה, וְנִקְרָא
עֲרִירִי מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא.
דְּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מֵאַחֵר שֶׁהָאָדָם נוֹשֵׂא אִשָּׁה,
וּמוֹלִיד בָּנִים. נִקְרָא עֶבֶד ה', וְנוֹחַל
הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהָעוֹלָם הַבָּא. דְּכָתִיב, (יחזקאל מד ל)
לְהַנִּיחַ בְּרֻכָּה אֶל בֵּיתָךְ.

מִשָּׁר לָמָּה הִדְבֵּר דּוֹמָה. לְמַלְךְ שֶׁנִּתֵּן פִּקְדוֹן
לְשִׁלְשָׁה בְּנֵי אָדָם, הָאֶחָד שָׁמַר אֶת
הַפִּקְדוֹן. הַשְּׁנִי אָבֵד אֶת הַפִּקְדוֹן לְגִמְרִי.
הַשְּׁלִישִׁי טָנַף אֶת הַפִּקְדוֹן, וְנִתֵּן מִמֶּנּוּ לְאַחֵר
לְשָׁמְרוֹ. לְיָמִים, בָּא הַמֶּלֶךְ לְתַבּוּעַ פִּקְדוֹנוֹ.
אוֹתוֹ שֶׁשָּׁמַר הַפִּקְדוֹן, שִׁבְחוּ הַמֶּלֶךְ וַעֲשָׂאוּ
נֶאֱמָן בֵּיתוֹ. הַשְּׁנִי שֶׁאָבֵד אֶת הַפִּקְדוֹן, הֶאֱכִידוּ
מִן הָעוֹלָם, וְצָוָה שְׂלָא יְהִיָּה לוֹ שֵׁם וּשְׂאֲרִית.
הַשְּׁלִישִׁי שֶׁטָּנַף אֶת הַפִּקְדוֹן, וְהִנִּיחַ מִמֶּנּוּ
לְאַחֵר, אָמַר הַמֶּלֶךְ, הִנִּיחוּ לָזֶה עַד שֶׁנִּרְאָה
הָאֶחָד, הִיאָף יַעֲשֶׂה מִמֶּה שֶׁהִנִּיחַ זֶה בְּיָדוֹ,
וּבֵין כֶּף לֹא יֵצֵא מִבֵּית הַמֶּלֶךְ.

זָכָה הָאֶחָד, יֵצֵא זֶה לְחִירוֹת. לֹא זָכָה, אָמַר
הַמֶּלֶךְ, תִּנּוּ לָזֶה עוֹנֵשׁ עַל שֶׁטָּנַף אֶת
הַפִּקְדוֹן, וַיִּשָּׂאֵר הַפִּקְדוֹן שְׁלֹו. רַב הוּנָא אָמַר,
כִּיּוֹן דְּעָאֵל עָאֵל.

וְאִי טָנַף אֶת הַפִּקְדוֹן וְלֹא הִנִּיחַ בְּיָד אֶחָד
לְשָׁמְרוֹ, מוֹצִיאִין אוֹתוֹ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ, עַד

כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלָיו.
מָקוֹם יֵשׁ לָךְ בְּמַעְלֵה גְדוּלָּה
מִשָּׁאֵר בְּנֵי אָדָם, מִדְּרָגָה הַנִּקְרָאת
קוֹדֶשׁ. וְעַל כֵּן נִצְטָוָה לְהִתְפָּרֵשׁ
מֵאֲשֵׁתוֹ בְּדֶרֶךְ נֶעֱל. אֵף כָּאֵן גַּם
הִנֵּעַל הַזֶּה פְּרִישוֹת אִשָּׁה.

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, צְרִיף אָדָם לְבָטוּחַ
בְּקוֹנוֹ, וְלִיקַח אִשָּׁה, וְלִהְיוֹלִיד
בָּנִים, שְׂלָא יִלָּךְ עֲרִירִי לְעוֹלָם
הַבָּא. שְׁשִׁנִּינוּ, מָהוּ שְׂכָתוּב (ויקרא
כ) עֲרִירִים יָמוּתוּ? שְׂכָל מִי שֶׁאֵין
לוֹ בָּנִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, הוּא כָּאֵלּוּ
לֹא נִבְרָא וְלֹא הָיָה, וְנִקְרָא עֲרִירִי
מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא.
שֶׁאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מֵאַחֵר שֶׁהָאָדָם
נוֹשֵׂא אִשָּׁה וּמוֹלִיד בָּנִים, נִקְרָא
עֶבֶד ה', וְנוֹחַל הָעוֹלָם הַזֶּה
וְהָעוֹלָם הַבָּא, שְׂכָתוּב (יחזקאל מד)
לְהַנִּיחַ בְּרֻכָּה אֶל בֵּיתָךְ.

מִשָּׁר לָמָּה הִדְבֵּר דּוֹמָה? לְמַלְךְ
שֶׁנִּתֵּן פִּקְדוֹן לְשִׁלְשָׁה בְּנֵי אָדָם.
הָאֶחָד שָׁמַר אֶת הַפִּקְדוֹן; הַשְּׁנִי
אָבֵד אֶת הַפִּקְדוֹן לְגִמְרִי;
הַשְּׁלִישִׁי טָנַף אֶת הַפִּקְדוֹן, וְנִתֵּן
מִמֶּנּוּ לְאַחֵר לְשָׁמְרוֹ. לְיָמִים בָּא
הַמֶּלֶךְ לְתַבּוּעַ פִּקְדוֹנוֹ. אוֹתוֹ
שֶׁשָּׁמַר הַפִּקְדוֹן, שִׁבְחוּ הַמֶּלֶךְ
וַעֲשָׂאוּ נֶאֱמָן בֵּיתוֹ. הַשְּׁנִי שֶׁאָבֵד
אֶת הַפִּקְדוֹן, הֶאֱכִידוּ מִן הָעוֹלָם,
וְצָוָה שְׂלָא יְהִיָּה לוֹ שֵׁם וּשְׂאֲרִית.
הַשְּׁלִישִׁי שֶׁטָּנַף אֶת הַפִּקְדוֹן
וְהִנִּיחַ מִמֶּנּוּ לְאַחֵר - אָמַר הַמֶּלֶךְ:
הִנִּיחוּ לָזֶה עַד שֶׁנִּרְאָה הָאֶחָד
הִיאָף יַעֲשֶׂה מִמֶּה שֶׁהִנִּיחַ זֶה
בְּיָדוֹ, וּבֵין כֶּף לֹא יֵצֵא מִבֵּית
הַמֶּלֶךְ.

זָכָה הָאֶחָד - יֵצֵא זֶה לְחִירוֹת. לֹא
זָכָה - אָמַר הַמֶּלֶךְ: תִּנּוּ לָזֶה עוֹנֵשׁ
עַל שֶׁטָּנַף אֶת הַפִּקְדוֹן, וַיִּשָּׂאֵר
הַפִּקְדוֹן שְׁלֹו. רַב הוּנָא אָמַר, כִּיּוֹן
שְׁנַכְנַס - נַכְנַס.

וְאִם טָנַף אֶת הַפִּקְדוֹן וְלֹא הִנִּיחַ
בְּיָד אֶחָד לְשָׁמְרוֹ, מוֹצִיאִים אוֹתוֹ
מִבֵּית הַמֶּלֶךְ, עַד שֶׁיָּבֵא אֶחָד